

ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἱστοὶ ἐπ' ὤμιον χωομένοιο,
αὐτοῦ κινήθεις· ὁ δ' ἦε νυκτὶ εἰκοῶς.
ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔρχεν·
δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυροῖο διαίτο.

Α 37—49

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Διόνυσον

Ἄμφι Διόνυσον Σεμέλης νιὸν ἐρικυδέος
μνήσομαι, ὥς ἐφάνη παρὰ οἶν' ἄλλος ἄνθρωπος
γέτοιο

ἀκτῇ ἐπὶ προβλήτῃ νενήνι ἀνδρὶ οἰκῶς
προσθήθῃ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθιραι
κνάνεαι, φάρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὥμοις
πορφύρεον.

1—6

ὁ δὲ μειδιάων ἰκάθητο
ῥιμασι κνανέοισι.

14—5

ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμῇ δ'
ἄρ' ὅπλι
κατάνυσαν· τάχα δὲ σφιν ἐφαίνετο θαυμαστὰ
ἔργα.

οἶνος μὲν πρώτιστα θοῇν ἀγὰ νῆα μέλιναν
ἡδύποτος κελάρυξ· εὐώδης, ὠνυτο δ' ὀδμή
ἀμβροσίῃ· ναῦτας δὲ τάφος λάβε πάντας
ἰδόντας.

αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἔξετανυσθῆ
ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνώντο δὲ
πολλοὶ

βότρυες· ἀμφ' ἱστίον δὲ μέλας εἰλίσσεται
κισσός

ἄνθεσι τηλεθῶων, χαρτεῖς δ' ἐπὶ καρπὸς ὀ-
ρώρει.

34—41

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Θύρσις ἢ Ὁδὴ

"Αδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἡ πύξις, αἰπὸν
αἰ, ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, ἀδύ
καὶ τὸ σιγῆδες.

1—3

ιν, ὃ ποιμὴν, τὸ τρὸν μέλος ἢ τὸ καταχρῆς
ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ἠρόθην
ἔδωρ.

7—8

ἥς ποτὶ τὰν Νυμφῶν, λῆς, αἰπόμεν, τριδρ
ὥς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοπον αἶ τε μυ-
συχρῶδεν; τίς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῇδε νο-
μευσῶ.

12—15

δεῦρ' ὑπὸ τὴν πετρίαν ἐσδόμεθα τῷ τε
Ποιήτῃ
καὶ τὰν κρινῶν κατεναιτῶν, ἄπερ ὁ θεὸς
τίηος ὁ ποιμνικός· καὶ ταῖς δρύεσ.

21—3

ΨΑΛΜΟΙ

6

3 Ἐλέησάν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμ·
ἴασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθην τὰ ὀστά μου,
4 καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σὺ
Κύριε, ἦος ποτε; 5 Ἐπίστηνον, Κύριε, σφ-
σαι τὴν ψυχὴν μου, σώσόν με ἔνκεν τοῦ ἐ-
λέους σου, 6 ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ
μνημονεύων σου· ἐν δὲ τῷ ᾄδει τις ἐξομολογῇ-
σαί σοι;

7

6 Καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρὸς μου τὴν ψυ-
χὴν μου καὶ καταλάβει καὶ καταπατήσαι εἰς
γῆν τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν δόξαν μου εἰς
χοῦν κατασκηνώσαι.

10 Συντελεσθήτω δὴ ποιητρία ἁμαρτωλῶν
καὶ καταβήθῃς δικαίων, ἐτάξων καρδίαν καὶ
νεφροὺς ὁ Θεός.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

Τριώδιον

Ἡ ἀδελφὴ ἐντόπιον τοῦ Σταυροῦ τὸ Τρόπαιον,
θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πλοῖται, ὁ
ποντίσις, πλέομεν τοῦ βίου ἔδωρ ἄστατον,
καὶ τὰ στήματα πάντα, τῆς ἁμαρτίας ἐκπεύ-
γμεν, καὶ θείας γαλήνης πληροῖσθαι.

Ἐν πύκνῃ καὶ πύκνῃ καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ σταυ-
ρωθεὶς Τῷ Θεῷ, ἀγώισον πάντας ἡμᾶς, καὶ
τὸ ζωηφόρον σου, καταξίωσον Παῦλος ἰδεῖν.

Ἦρωτις ὑπὲρ σάραφρον καὶ χρυσόν, φωτα-
γῆς ὡσπερ ἥλιος πέφικας, θεῖε Σταυρέ· ἀν-
νάμει, πάντοτε κυκλοῦμενος φεδερῶς· ἀκτίς
δὲ σου θείας, δυνάμειος φωτίζων, τῆς Οὐρανῶν
μένης τὰ πληρώματα.

Τίς συγκοπὴς τῶν μελῶν ἡμῶν διαβλέπον-
τες, ἐντρονιάτε τοῖς αἵματιν ἀγαλλόμενοι ἁ-
λὰ καθιεπιστάτε, ὑπὲρ ἡμῶν ἔκτενως τῷ
Κυρίῳ Μάρτυρες ἀεισέβαιοι.

Παρθεννομήτορ, ἡ ὁλοφύτος Κόρη, ἡ μόνη
πρὸς Θεὸν μεσιτεία, μὴ διελίπῃς· Ἀφροδίτη,
δυσωπείν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΝΤΕΛΛΑΠΟΡΤΑΣ

Πῶς ἀνελπίστως μὲ ἠβηρην μεγάλην τρικυμῶ-
σιν οὐκ ἐπίστευα ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπάνταχά
την,
πῶς μ' ἐκλωθογεύσασιν Ὀλίφις πολλὰς καὶ
πόντοι,
συχνοαναπεινάματα καὶ κλάματα μεγάλα,